

2. U slučaju niječnog odgovora na prvo prethodno pitanje, je li moguće ponovno uspostaviti prvotno stanje ako ugovor više ne može postojati zbog nepoštene odredbe koja se odnosi na njegov glavni predmet, ako ne postoji sporazum ugovornih strana te se ne može primijeniti prethodno navedeno stajalište?
3. Ako je odgovor na drugo prethodno pitanje potvrđan, može li se, u slučaju tužbe kojom se zahtijeva da se utvrdi nevaljanost koja se odnosi na glavni predmet ugovora, u odnosu na [tu] vrstu ugovora, zakonom propisati da potrošač zajedno s takvom tužbom mora podnijeti i tužbu za utvrđivanje valjanosti ili djelotvornosti ugovora?
4. U slučaju niječnog odgovora na drugo prethodno pitanje, ako nije moguće ponovno uspostaviti prvotno stanje, mogu li se ugovori proglašiti valjanima ili djelotvornima zakonodavnim sredstvima *a posteriori*, kako bi se osigurala ravnoteža između strana?

(¹) Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (SL 1993., L 95, str. 29.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 12., str. 24.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 30. rujna 2020. uputio Vrhovni sud Republike Hrvatske
(Hrvatska) – I. D. protiv Z. b. d.d., Z.**

(Predmet C-474/20)

(2020/C 423/45)

Jezik postupka: hrvatski

Sud koji je uputio zahtjev

Vrhovni sud Republike Hrvatske (Hrvatska)

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: I. D.

Tuženik: Z. b. d.d., Z.

Prethodna pitanja

1. Treba li Direktivu 93/13 o nepoštenim uvjetima o potrošačkim ugovorima (¹) tumačiti na način da se njezine odredbe primjenjuju na ugovor o kreditu koji je sklopljen prije pristupanja Republike Hrvatske Europskoj uniji, ali koji je konvertiran nakon pristupanja Uniji na temelju zakona koji je Republika Hrvatska donijela nakon stupanja u članstvo Europske unije te, s tim u vezi, ima li nadležnosti Suda Europske unije za odgovaranje na drugo pitanje?

Ako je odgovor na prvo pitanje potvrđan, postavlja se sljedeće pitanje:

2. Treba li članak 6. stavak 1. Direktive 93/13 o nepoštenim uvjetima o potrošačkim ugovorima tumačiti na način da mu se protivi nacionalni propis, poput posebnog zakona iz glavnog postupka – ZID ZPK 2015 – Zakon o konverziji, koji s jedne strane, prisilnom odredbom obvezuje pružatelja usluga ponuditi potrošaču sklapanje dodatka ugovora o kreditu na način propisan tim zakonom, a kojim dodatkom se pojedine ugovorne odredbe, koje su u trenutku stupanja na snagu tog zakona (odredba o jednostranoj izmjeni kamatne stope) ili kasnije (odredba o valutnoj klauzuli u CHF) sudskom odlukom utvrđene ništetnima, zamjenjuju valjanim ugovornim odredbama na način kao da je među strankama otpočetak bilo ugovoreno ono što je ugovoreno dodatkom, a čime se osigurava valjanost ugovora, dok se, s druge strane, potrošaču koji je dobrovoljno prihvatio sklapanje dodatka, uplate izvršene po osnovi nepoštenih ugovornih odredbi iskorištavaju za namirenje njegovih obveza koje proizlaze iz odredbi valjanog dodatka, uz sporazum o raspolaganju eventualnom preplatom ili vraćanjem uplata potrošaču onda kad preplata premašuje zbroj anuiteta prema novom otplatnom planu, sve na način kako je to predviđeno tim zakonom?

(¹) Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (SL 1993., L 95, str. 29.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 12., str. 24.)